

Mangsa Ngarep tumrap Amerika lan 18 Juli 2020 - Nomer Loro

Mangan Pesené

Jeff Pippenger

2023-08-24

Pas sadurungé masa percobaan ditutup, ana dhawuh supaya “aja masèkké segel marang pangandika-pangandika pameca saka kitab iki.”

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Aja nyéglèk pangandikaning wangsit saka kitab iki, amarga wektuné wis cedhak. Sing ora adil, sumangga tetep tumindak ora adil; lan sing najis, sumangga tetep najis; lan sing bener, sumangga tetep tumindak bener; lan sing suci, sumangga tetep suci.” Wahyu 22:10, 11.

Ing bab kaping lima saka Wahyu, Gusti Allah Sang Rama lenggah ing dhampar Panjenengane, lan ing astane Panjenengane ana sawijining kitab gulungan kang katutup rapet kanthi pitung meterai.

Lan aku weruh ana ing tangan tengené Panjenengané kang lenggah ana ing dhampar iku sawijining kitab kang tinulis ing pérangan njero lan ing pérangan wingkingé, katutup nganggo pitung meterai. Wahyu 5:1.

Nalika cariyos wiwit ayat kapisan lumajeng ngantos bab pitu, kita manggih bilih Gusti Yesus, ingkang dipunlambangaken minangka Singa saking taler Yehuda, punika Panjenenganipun piyambak ingkang mundhut kitab punika saking asta Rama-Nipun lan wiwit mbikak meterai-meterainipun sethithik-sethithik. Nalika Panjenenganipun mbikak meterai kaping enem lan maringi pesen ingkang dipunlambangaken dening meterai punika, bab enem rampung. Bab punika rampung kanthi satunggaling pitakenan ingkang nuntun mlebet dhateng bab pitu, ing pundi kita manggih wangsulan tumrap pitakenan ingkang kaangkat ing ayat pungkasan bab enem.

Amarga dina gedhé bebenduning Panjenengané wus rawuh; lan sapa kang bakal bisa ngadeg? Wahyu 6:17.

Bab pitu ngenalake wong satus patang puluh papat èwu lan “kumpulan gedhé.” Sawisé umaté Allah katampilaké ana ing bab pitu, banjur kita nemokaké segel kapitu lan pungkasané lagi dipunbikak. Ramalan liyané siji-sijiné ing kitab Wahyu sing naté dipunsegel yaiku pitung gludhug ing bab sepuluh. Inti prasaja saka perkara iki yaiku manawa siji-sijiné ramalan ing kitab Wahyu sing dipunsegel lan bisa dipunbikak sadurungé masa probation katutup yaiku “pitung gludhug.”

Wis pirang-pirang taun, manawa dudu wis pirang-pirang dasawarsa, Future for America wis ngidhentififikasi apa kang diwakili déning “gludhug pitu” iku. “Gludhug pitu” iku makili sajarah gerakan Millerite wiwit tanggal 11 Agustus 1840 nganti tekan 22 Oktober 1844.

Sister White negesaké kasunyatan iki lan nambahaké yèn “gludhug pitu” iku uga makili “prastawa-prastawa mangsa ngarep kang bakal kababar manut runtutané.” Panyajian rinci ngenani kasunyatan-kasunyatan iki bisa katemu ing Habakkuk’s Tables, tumrap sapa waé kang durung wanuh marang kasunyatan-kasunyatan profetik iki.

Kasunyatan bab gludhug pitu sing wis kaandharake ing jaman biyèn isih tetep dadi kayekten, nanging wiwit wulan Agustus taun iki Gusti wis nyingkirake asta-Nya saka prakara-prakara iki lan pangerten kang luwih jero wis kawehaké. Kita bakal miwiti saka Wahyu pasal sepuluh, banjur nimbang komentar Sister White babagan pasal kasebut. Sadurunge kita nindakake iki, kita kudu ngenali loro prakara sing ora ana gandhèng-cènané karo pambijining gludhug pitu.

Bab ingkang kapisan punika bilih pangenalan dhateng bebenering pitu gludhug ingkang samenika sampun kabikak menika mbutuhaken sawetawis jejeriing bebener supados saged nempataken samukawis ingkang dipunlambangaken déning pitu gludhug punika ing panggenanipun. Ing ngriki kula ndedonga, mugi wontena kasabaranipun para suci. Bab ingkang kaping kalih ingkang gegayutan kaliyan punika, inggih punika bilih program ingkang ngasilaken panyajian audio saking artikel-artikel punika gadhah wates tumrap cacahipun wekdal ingkang saged dipun-ginakaken kanggé maos lan ngendika. Saben artikel kedah trep wonten ing salebeting wekdal punika. Wiwit saking wiwitaning panaliten punika, kula ngandharaken dhateng panjenengan bilih kanggé netepaken bebener ingkang dipunlambangaken déning pitu gludhug punika badhé mbutuhaken sawetawis artikel. Sapunika dhateng pasal sepuluh.

Lan aku weruh malaékat liya kang gagah prakosa tumurun saka swarga, kasarub awan; lan ana pelangi ana ing sirahe, lan pasuryané kaya srengéngé, lan sikilé kaya tugu-tugu geni. Lan ana ing tangane kitab cilik kang kabukak; lan sikil tengené dipasang ana ing segara, lan sikil kiwané ana ing bumi. Lan dhèwèké nguwuh kalawan swara sora, kaya singa nalika nggero; lan nalika wus nguwuh, pitu gludhug ngucapaké swarané. Lan nalika pitu gludhug mau wus ngucapaké swarané, aku arep nulis; nanging aku krungu swara saka swarga ngandika marang aku: “Segelna prekara-prekara kang wis diucapaké déning pitu gludhug mau, lan aja kok tulis.” Lan malaékat kang dakdeleng ngadeg ana ing segara lan ana ing bumi iku ngangkat tangane marang swarga, lan supata atas asmane Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, kang nitahaké swarga lan samubarang kang ana ing jeroné, lan bumi lan samubarang kang ana ing jeroné, lan segara lan samubarang kang ana ing jeroné, manawa wektu ora bakal ana manèh; nanging ing dina-dina swarané malaékat kapitu, nalika dhèwèké wiwit muni, wewadi Allah bakal kalampahan rampung, kaya sing wis Panjenengané wartakaké marang para abdiné, para nabi. Lan swara kang dakrungu saka swarga mau ngandika marang aku manèh, mangkéné: “Lungaa, tampanana kitab cilik kang kabukak saka tangané malaékat kang ngadeg ana ing segara lan ana ing bumi iku.” Lan aku banjur marani malaékat mau, sarta kandha marang dhèwèké: “Wènèhana aku kitab cilik iku.” Lan dhèwèké ngandika marang aku: “Tampanana, lan panganen nganti entek; iku bakal gawé wetengmu pait, nanging ana ing tutukmu bakal legi kaya madu.” Lan aku njupuk

kitab cilik mau saka tangané malaékat iku, banjur dakpangan nganti entek; lan ana ing tutukku leginé kaya madu, nanging sasuwéné aku wus mangan iku, wetengku dadi pait. Lan dhèwèké ngandika marang aku: “Kowé kudu medhar wangsit manèh ana ing ngarepé akèh bangsa, para bangsa, basa-basa, lan para ratu.” Wahyu 10:1–11.

Nalika maringi katrangan babagan pasal sepuluh, Sister White ngandika:

“Malaékat kang prakasa sing paring pitedah marang Yohanes iku ora liya pribadi saluhur Yesus Kristus piyambak. Kanthi ngadegaké suku tengen-Né ing sadhuwuring segara, lan suku kiwa-Né ing dharatan kang garing, katuduhaké pérangan kang lagi ditindakaké déning Panjenengané ing adegan-adegan pungkasan saka pasulayan agung karo Iblis. Kalungguhan iki nedahaké kakuwasan lan wewenang-Né kang paling luhur tumrap saklumahing bumi. Pasulayan iku saya ngrembaka saya kuwat lan saya temen saka jaman tumeka jaman, lan bakal terus mangkono nganti tekan adegan-adegan panutup nalika pakaryan kang banget trampil saka kakuwataning pepeteng tekan pucaké. Iblis, manunggal karo wong-wong ala, bakal nasaraké sakabehing jagad lan gréja-gréja kang ora nampani katresnan marang kayektèn. Nanging Malaékat kang prakasa iku nuntut kawigatosan. Panjenengané nguwuh kalawan swara sora. Panjenengané arep nedahaké kakuwasan lan wewenang swarané marang wong-wong kang wis manunggal karo Iblis kanggo nglawan kayektèn.

“Sawisé pitu gludhug iki ngucapaké swarané, dhawuh iku tumuju marang Yohanes, kaya marang Daniel bab kitab cilik iku: ‘Segela samubarang kang wis diucapaké déning pitu gludhug iku.’ Iki gegayutan karo prakara-prakara mangsa ngarep kang bakal kababar miturut tatanané. Daniel bakal ngadeg ana ing pandumané ing wekasaning dina-dina. Yohanes ndeleng kitab cilik iku wus kabikak segelé. Mulané pameca-mecané Daniel manggoni papané kang samesthiné ana ing pekabaran malaékat kapisan, kapindho, lan katelu, kang kudu diparingaké marang donya. Kabikaké segelé kitab cilik iku dadi pekabaran kang gegayutan karo wektu.”

“Kitab Daniel lan Wahyu iku siji. Sing siji iku sawijining pameca, sing sijiné sawijining wahyu; sing siji kitab kang katutupan segel, sing sijiné kitab kang kabukak. Yokanan krungu wewadi-wewadi kang diucapaké déning gludhug-gludhug iku, nanging dhèwèké didhawuhi supaya ora nulis.”

“Pepadhang mirunggan kang kaparingaké marang Yohanes, sing kaandharaké lumantar pitu gludhug, iku minangka gambaran cetha bab prastawa-prastawa kang bakal kalakon ing sangisoré piwulangé malaékat kapisan lan kapindho. Iku ora becik menawa bangsa iku padha mangerténi prakara-prakara mau, awit pracayané mesthi kudu diuji. Miturut tatananing Allah, kayektèn-kayektèn kang banget nggumunaké lan luwih maju bakal diumumaké. Piwulangé malaékat kapisan lan kapindho kudu diumumaké, nanging pepadhang salajengipun ora kena dipratélakaké sadurungé piwulang-piwulang iki ngrampungaké pakaryané kang mligi. Prakara iki dipralambangaké déning malaékat kang ngadeg kanthi sikil siji ana ing segara, nglairaké kanthi supata kang banget khidmat yèn wektu ora bakal ana manèh.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

“Malaékat kang rosa” sing tumedhak ing tanggal 11 Agustus 1840 iku yaiku Kristus, lan Panjenengané nyekel sawijining piweling ana ing astanipun sing diprentahaké marang Yokanan supaya dipangan. Sing dipangan déning Yokanan iku sawijining piweling, nanging kanthi cetha iku piweling sing kudu digawa marang umaté Gusti Allah, lan dudu marang donya. Penting banget kanggo mangertèni sapa sing dadi sasaran ing pethikan iki, awit sanadyan Kristus tumedhak ing tanggal 11 Agustus 1840, minangka pratandha kawèhaké kakuwatan marang piweling malaékat kapisan, lan kanthi mangkono netepaké wektu nalika piweling malaékat kapisan bakal digawa menyang saindenging jagad, kitab cilik sing kudu dipangan déning Yokanan iku lagi nandhakaké wektu nalika Protestanisme masrahaké jubah Protestanisme marang golongan Millerit. Nalika Kristus tumedhak nggawa kitab cilik mau, Panjenengané lagi mungkasi sesambetan prajanjianipun karo pasamuwan saka ara-ara samun lan ing wektu sing padha netepaké umat Millerit minangka umat prajanjian pilihané sing anyar. Golongan Millerit iku sawijining umat sing sadurungé dudu umaté Gusti Allah. Para nabi ora nate padha mbantah siji lan sijiné.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He, anaking manungsa, ngadhega ana ing sikilmu, lan Aku bakal ngandika marang kowé.” Lan Roh lumebet ing aku nalika Panjenengané ngandika marang aku, banjur ngadegaké aku ana ing sikilku, satemah aku krungu Panjenengané kang ngandika marang aku. Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He, anaking manungsa, Aku ngutus kowé marang bani Israèl, marang bangsa kang mbalela, kang wus mbrontak marang Aku; wong-wong mau lan para leluhuré wus nerak marang Aku nganti tekan dina iki. Awit wong-wong mau iku anak-anak kang kurang ajar lan atiné wangkot. Aku ngutus kowé marang wong-wong mau; lan kowé kudu kandha marang wong-wong mau, ‘Mangkene pangandikané Pangéran Allah.’ Lan wong-wong mau, apa padha gelem ngrungokaké utawa padha ora gelem, (awit wong-wong mau iku brayat kang mbalela,) mesthi bakal ngerti yèn ana nabi ana ing tengahé. Déné kowé, he anaking manungsa, aja wedi marang wong-wong mau, lan aja wedi marang tembung-tembungé, sanadyan eri lan semak ana ing sakiwa-tengenmu, lan kowé manggon ana ing satengahing kalajengking; aja wedi marang tembung-tembungé, lan aja kagèt merga praupané, sanadyan wong-wong mau iku brayat kang mbalela. Lan kowé kudu ngandikaaké pangandikaning Sun marang wong-wong mau, apa padha gelem ngrungokaké utawa padha ora gelem; awit wong-wong mau iku banget mbalela. Nanging kowé, he anaking manungsa, rungokna apa kang Dakngandikakaké marang kowé; aja kowé mbalela kaya brayat kang mbalela iku; bukak tutukmu, lan panganen apa kang Dakparingaké marang kowé.” Nalika aku mirsani, lah ana tangan diacungaké marang aku; lan lah, ana gulungan kitab ana ing jeroné. Panjenengané banjur nggelar gulungan iku ana ing ngarepku; lan ana tulisané ing sisih njero lan njaba; lan ing kono katulisan pangadhuh, pasambat, lan cilaka. Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He, anaking manungsa, panganen apa kang koktemoni; panganen gulungan iki, banjur lungaa lan ngandikaana marang brayat Israèl.” Mulané aku mbukak tutukku, lan Panjenengané ndadèkaké aku mangan gulungan iku. Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He, anaking manungsa, wetengmu dakparingana mangan, lan isinen jeroaning wetengmu nganggo gulungan kang Dakparingaké marang kowé iki.” Banjur aku mangan iku; lan ana ing tutukku

leginé kaya madu. Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He, anaking manungsa, lungaa, tekanana brayat Israèl, lan kandhakna pangandikaningSun marang wong-wong mau. Awit kowé ora diutus marang bangsa kang basané manca lan basané angel, nanging marang brayat Israèl; dudu marang akèh bangsa kang basané manca lan basané angel, kang tembung-tembungé ora bisa kokmangertèni. Satemené, saupama Aku ngutus kowé marang wong-wong iku, mesthi padha ngrungokaké kowé. Nanging brayat Israèl ora bakal gelem ngrungokaké kowé; awit wong-wong mau ora gelem ngrungokaké Aku; amarga kabèh brayat Israèl iku kurang ajar lan atos ati. Lah, Aku wus ndadèkaké praupammu kuwat nglawan praupané wong-wong mau, lan bathukmu kuwat nglawan bathuké wong-wong mau. Kaya inten kang luwih atos tinimbang watu api, mangkono Aku ndadèkaké bathukmu; aja wedi marang wong-wong mau, lan aja kagèt merga praupané, sanadyan wong-wong mau iku brayat kang mbalela.” Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He, anaking manungsa, sakèhé pangandikaningSun kang bakal Dakngandikakaké marang kowé, tampanana ana ing atimu, lan rungokna nganggo kupingmu.” Ezekiel 2:1–3:10.

Nalika Kristus tumedhak nggawa kitab cilik kang dijupuk lan dipangan déning Yohanes, ana ing “tutuke kaya madu leginé.” Yohanes Sang Wahyu lan Yéhezkièl, loro-loroné nampa sawijining pekabaran saka “astané” Kristus. Yéhezkièl, lan mulané uga Yohanes, nduwèni pekabaran kang kudu diaturaké marang “brayat Israèl,” dudu marang wong-wong ing njabané Israèl. Saupama wong-wong ing njabané Israèl krungu pekabaran mau, mesthiné wong-wong mau bakal nampani, nanging ora mangkono tumrap Israèl, awit “sacadining brayat” Israèl “padha ora duwe isin lan atos atiné.” Sakabèhé brayat Israèl (sacadining brayat) padha mbalela kabèh. Israèl ing taun 1840 kagambarake ana ing Wahyu pasal sepuluh minangka pasamuwan ing ara-ara samun. Wong-wong mau wis ngebaki tuwunging mangsa pancobané.

Sanadyan pesen iku ora bakal dirungokake déning Israèl, nabi isih diprentah supaya nggawa marang wong-wong mau pesen saka buku cilik iku, kanthi ancas supaya wong-wong mau katetepaké tanggung jawabé amarga nampik pepadhang saka malaékat kang kapisan. Ing kitab-kitab pangadilan, wong-wong mau kudu katetepaké tanggung jawabé amarga nampik ngrungokake pesen saka “nabi” kang wis “ana ing antarané wong-wong mau.” Nampik nabi iku padha karo nampik pesen kang wis diparingaké marang nabi déning malaékat Gabrièl, kang piyambak wis nampi pesen iku saka Kristus, kang wis nampi saka Sang Rama. Nalika Kristus tumedhak nggawa pesen saka buku cilik ing asta-Né, prakara iku sajajar karo nalika Roh Suci tumedhak ing wektu baptisan-Né. Iku wis dipratandhakaké luwih dhisik déning Musa ing grumbulan kang murub, lan iku uga minangka tenger dalan kang padha kang ana ing saben gerakan réformatif.

“Pakaryané Allah ing bumi nduduhaké, saka jaman menyang jaman, sawijining kamiripan kang nggumunaké ing saben reformasi gedhé utawa gerakan kaagaman. Prinsip-prinsip carané Allah sesrawungan karo manungsa tansah padha. Gerakan-gerakan wigati ing jaman saiki nduwèni pararel karo gerakan-gerakan ing jaman biyèn, lan pengalaman pasamuwan ing jaman-jaman kapungkur ngemu piwulang

kang gedhé regané tumrap jaman kita dhéwé.” *The Great Controversy*, 343.

Runtuhé kaunggulan Kakaisaran Ottoman tanggal 11 Agustus 1840, (yaiku nalika Yohanes lan Yehezkiel mangan kitab cilik sing ana ing “tangan”-Né Kristus,) handhani “diparingi kakuwatan”-é pekabaran malaékat kapisan sing wis “teka” ing “wéktu pungkasan” ing taun 1798. Pekabaran iku “diparingi kakuwatan” lumantar peneguhan paugeran wangsit utama wong-wong Millerit; yaiku asas setaun kanggo sedina. Sawisé kuwi Kristus wiwit ngedegaké dhasar padaleman suci Millerit, kaya dene Panjenengané wis nindakaké nalika baptisan-Né.

“Imané Nathanael kang sempal-sempal saiki wus dikuwataké; banjur panjenengané mangsuli lan matur, ‘Rabi, Paduka punika Putraning Allah; Paduka punika Ratuning Israèl.’ Gusti Yésus mangsuli lan ngandika marang panjenengané, ‘Marga Aku wus ngandika marang kowé: Aku weruh kowé ana ing sangisoring wit anjir, apa kowé pracaya? Kowé bakal weruh prakara-prakara kang luwih agung tinimbang iki.’ Panjenengané banjur ngandika marang panjenengané, ‘Satemen-temen, satemen-temen, Aku pitutur marang kowé, wiwit saiki kowé bakal weruh swarga kabukak, lan para malaékaté Allah munggah sarta tumurun ana ing ngatasé Putraning Manungsa.’”

“Ing antarané sawetara murid kang wiwitan iki, dhasaring pasamuwan Kristen lagi ditata lumantar usaha saben wong pribadi. Yohanes dhisik nuntun wong loro saka murid-muridé marang Kristus. Banjur salah siji saka wong-wong mau nemu saduluré, lan nggawa dhèwèké marang Kristus. Sawisé iku Panjenengané nimbali Filipus supaya ndhèrèk Panjenengané, lan Filipus banjur lunga nggoleki Natanaèl.” *Spirit of Prophecy*, volume 2, 66.

Nalika Kristus tumurun ing tanggal 11 Agustus 1840 kanthi kitab cilik kabukak ana ing astanipun, prakara punika sampun dipralambangakaken ing gerakan reformasi sajroning sajarah Kristus nalika Panjenenganipun gesang wonten ing bumi, awit saben gerakan reformasi kagungan tenger-tenger dalam ingkang sami. Musa lan gerakan reformasi ingkang dipunpandhegani nalika medal ugi kagungan tenger dalam ingkang sami. Pengalaman Musa ing grumbul ingkang murub punika dados pralambang tumuruning Roh Suci nalika baptisan Kristus, ingkang salajengipun dados pralambang taun 1840, lan punika malih dados pralambang tanggal 11 September 2001 nalika malaékat ingkang kiyat saking Wahyu wolulas tumurun.

“Rawuhipun” warta malaékat kapisan, lan “rawuhipun” warta malaékat kapindho sarta “rawuhipun” warta malaékat katelu kabèh dipunlambangakaken déning para malaékat. Malaékat kapisan ngasta kitab alit wonten ing asta-ne, malaékat kapindho ngasta tulisan wonten ing asta-ne, lan malaékat katelu ngasta gulungan naskah wonten ing asta-ne. Adhedhasar paseksènipun loro utawi telu, satunggaling kayektèn dipuntetepakaken. Katiga malaékat punika, apa déné nalika rawuhipun utawi nalika kaparingan kakiyatan, sami ngasta satunggaling warta wonten ing asta-ne.

Yohanes lan Yehezkiel makili wong-wong sing mangan piweling iku nalika pekabaran malaékat kapisan “dikuwasakaké,” kang dadi tetenger sajarah sing béda tinimbang nalika

pekabaran malaékat kapisan “teka” ing taun 1798.

Bebedane antarane “rawuhipun” sawijining pekabaran lan “panguwasa kang ngiyatake” pekabaran iku minangka pambedaan kang banget wigati kanggo dimangerteni. Nalika kita nimbang pethikan ing ngisor iki, gatekna manawa ancasé malaékat kang kapisan iku padha karo ancasé malaékat ing Wahyu wolulas kang madhangi bumi kanthi kamulyané. Uga gatekna manawa saben pekabaran ndadèkaké sawijining pamisahan kang ngasilaké rong golongan wong kang nyembah.

“Aku diparingi paningal bab minat kang dipunjupuk déning sakèhé swarga tumrap pakaryan kang lumampah ana ing bumi. Gusti Yésus maringi dhawuh marang malaékat kang rosa [malaékat kapisan] supaya tumurun lan ngélingaké para pedunung bumi supaya nyawisaké awaké tumrap rawuhipun kaping kalih. Nalika malaékat mau nilar ngarsanipun Gusti Yésus ana ing swarga, sawijining pepadhang kang padhang banget lan mulya lumaku ana ing ngarsané. Aku dipangandikani bilih tugasipun iku kanggo madhangi bumi kanthi kamulyanipun lan ngélingaké manungsa bab bebenduing Allah kang bakal rawuh. Wong akèh nampani pepadhang iku. Sawatara saka antarané katitik banget anggane khidmat, déné liyané bungah lan kebak kasmaranan suci. Kabèh wong kang nampani pepadhang iku ngadhepaké rai marang swarga lan ngluhuraké Allah. Sanadyan pepadhang iku sumunar marang kabèh wong, sawatara mung kena pangaribawané, nanging ora nampani kanthi tulus saka ati. Akeh kang kebak bebendu gedhé. Para pelados lan rakyat padha manunggal karo wong-wong asor lan kanthi kukuh nglawan pepadhang kang dipancaraké déning malaékat kang rosa mau. Nanging kabèh wong kang nampani pepadhang iku padha misah saka donya lan raket manunggal siji lan sijiné.”

“Sétan lan para malaékaté padha sibuk ngupaya narik pikiran wong akèh sabisa-bisané adoh saka pepadhang. Golongan sing nampik pepadhang iku banjur ditinggal ana ing pepeteng. Aku weruh malaékaté Allah ngawasaké kanthi kapentingan kang paling jero marang umat kang ngakoni dadi kagungané Panjenengané, kanggo nyathet watak kang padha tuwuhaké nalika piwulang kang asalé saka swarga dipratélakaké marang wong-wong mau. Lan nalika akèh banget wong sing ngakoni tresna marang Gusti Yésus nuli mbalik saka piwulang swarga mau kanthi rasa nistha, guyon ngece, lan sengit, ana sawijining malaékat nggawa gulungan tulisan ing tangané banjur damel cathetan kang ngisin-isini iku. Kabèh swarga kapenuhan bebendu amarga Gusti Yésus katindakaké kaya mangkono déning para pandhèrèké kang ngakoni dadi kagungané.”

“Aku nyumurupi kuciwane wong-wong kang pracaya, amarga padha ora weruh Gustine rawuh ing wektu kang diarep-arep. Iku wus dadi maksude Gusti Allah kanggo ndhelikake mangsa kang bakal teka lan nuntun umate menyang sawijining titik panetepan. Tanpa pawartan ngenani wektu tartamtu tumrap rawuhe Sang Kristus, pakaryan kang wis katetepake déning Gusti Allah mesthi ora bakal kaleksanan. Sétan lagi nuntun akeh banget wong supaya nyawang adoh ing mangsa ngarep tumrap prakara-prakara gedhé kang ana gandhèng cenenge karo pangadilan lan pungkasaning mangsa sih-rahmat. Perlu banget manawa bangsa iku katuntun supaya kanthi tenanan

ngupaya sesiyapan tumrap jaman saiki.”

“Bareng wektu lumaku, wong-wong kang durung nampani pepadhang saka malaékat iku kanthi jangkep padha sesrawungan karo wong-wong kang wis ngremhaké piwulang iku, lan wong-wong mau banjur mbalela marang para wong kang kuciwa mau kanthi cecawisan. Para malaékat nandhani kaanan para pengikut Kristus kang ngakoni awaké déwé mangkono. Liwaté wektu tartamtu iku wis nyoba lan mbuktèkaké wong-wong mau, lan akèh banget kang ditimbang ana ing timbangan sarta katemu kurang. Wong-wong mau kanthi sora ngakoni yèn padha Kristen, nanging ing meh saben bab padha gagal ngetutaké Kristus. Sétan bungah banget ndeleng kaanan para wong kang ngakoni dadi para pandhèrèké Yésus.”

“Panjenengané wus nyekel wong-wong mau ana ing jeraté. Panjenengané wus nuntun golongan sing akèh supaya nilar dalan kang jejeg, lan wong-wong mau padha ngupaya munggah menyang swarga lumantar dalan liya. Para malaékat weruh manawa wong-wong kang resik lan suci kecampur karo para wong dosa ana ing Sion lan karo para wong lamis kang tresna marang donya. Wong-wong mau wus njaga para murid sejati kagungané Gusti Yesus; nanging wong-wong kang rusak iku lagi marakaké pengaruh marang wong-wong suci. Wong-wong kang atiné murub déning pepénginan kang banget nggegirisi kanggo nyumurupi Gusti Yesus, padha dilarang déning para sedulur kang ngakoni pracaya supaya ora ngandika bab rawuhipun. Para malaékat mirsani pemandhangan iku lan melas atiné marang para turahan kang nresnani marang rawuhipun Gustinipun.”

“Malaékat liyane kang kuwasa [malaékat kapindho] diprentah supaya tumurun menyang bumi. Gusti Yésus nempatake sawijining tulisan ing tangane, lan nalika dheweke tekan bumi, dheweke sesambat, ‘Babil wis rubuh, wis rubuh.’ Sawisé iku aku weruh wong-wong kang kecewa mau maneh ngangkat mripate menyang swarga, nyawang kanthi iman lan pangarep-arep marang rawuhipun Gustiné. Nanging akèh kang kaya-kaya tetep ana ing kahanan bodho, kaya wong turu; nanging aku bisa ndeleng tilas kasusahan kang jero ing rai-raine. Wong-wong kang kecewa mau weruh saka Kitab Suci yèn padha ana ing mangsa tundha, lan yèn padha kudu ngentèni kanthi sabar kaleksanané wahyu iku. Bukti kang padha sing nuntun wong-wong mau ngarep-arep rawuhipun Gustiné ing taun 1843, uga nuntun wong-wong mau ngarep-arep Panjenengané ing taun 1844. Nanging aku weruh yèn mayoritas ora nduwèni semangat kang nandhani imané ing taun 1843. Kacewané wis nyuda semangaté iman.”

“Bareng umaté Allah manunggal sajroning pambulangé malaékat kapindho, bala swarga mirsani kanthi kapentingan kang paling jero marang pengaruhing pawarta iku. Wong-wong mau weruh akèh wong kang ngasta aran Kristen ngadhèp kanthi panyenyamah lan geguyon tumrap wong-wong kang wis ngalami kuciwa. Nalika tembung-tembung iku metu saka lambé kang ngece, ‘Kowé durung munggah ya!’ sawijining malaékat nyerat tembung-tembung mau. Pangandikané malaékat iku, ‘Wong-wong mau ngece Allah.’ Aku banjur dituding bali marang dosa kang padha, kang tau katindakaké ing jaman kuna. Éliah wis kaangkat menyang swarga, lan jubahé tumiba

marang Élisa. Banjur para nom-noman ala, kang sinau saka wong tuwané supaya ngrèmèhake abdiné Allah, ngetutaké Élisa, lan kanthi ngece padha sesambat, ‘Munggaha, hé sirah gundhul; munggaha, hé sirah gundhul.’ Kanthi mangkono ngina abdiné Panjenengané, wong-wong mau ngina Allah, lan nampani paukumané ing kono uga. Mangkono uga, wong-wong kang wis nyenyamah lan ngece gagasan bab para suci munggah, bakal katempuh déning bebenduning Allah, lan bakal digawé ngrasa yèn dudu prakara entheng dolanan karo Kang Nitahaké wong-wong mau.

“Yésus maringi dhawuh marang para malaékat liyané supaya mabur kanthi cepet kanggo nguripaké manèh lan nguwataké pracaya umaté kang wiwit kendo sarta nyawisaké wong-wong mau supaya mangertèni piwulangé malaékat kapindho lan tumindak wigati kang ora suwé manèh bakal katindakaké ing swarga. Aku weruh para malaékat iki nampa kakuwatan lan pepadhang gedhé saka Yésus banjur mabur kanthi cepet menyang bumi kanggo netepi tugasé, yaiku mbiyantu malaékat kapindho ing pakaryané. Pepadhang gedhé madhangi umaté Allah nalika para malaékat sesambat, ‘Lah, Pengantèn lanang rawuh; metua kowe kanggo nemoni Panjenengané.’ Banjur aku weruh wong-wong sing kuciwa iki padha tangi lan, selaras karo malaékat kapindho, martakaké, ‘Lah, Pengantèn lanang rawuh; metua kowe kanggo nemoni Panjenengané.’ Pepadhang saka para malaékat mau nembus pepeteng ing saindenging papan. Sétan lan para malaékaté ngupaya ngalang-alangi supaya pepadhang iki aja nyebar lan aja ngasilaké akibat sing wis katetepaké. Wong-wong mau padha padudon karo para malaékat saka swarga, kandha yèn Allah wis ngapusi bangsa iku, lan yèn sanadyan kanthi sakèhé pepadhang lan kakuwatané, para malaékat iku ora bakal bisa ndadèkaké jagad iki pracaya yèn Kristus bakal rawuh. Nanging sanadyan Sétan ngudi nutupi dalan lan ngirid pikirané manungsa adoh saka pepadhang mau, para malaékaté Allah tetep nerusaké pakaryané....”

“Nalika paladosané Gusti Yésus rampung ana ing papan suci, lan Panjenengané mlebet ing Papan Kang Mahasuci, sarta ngadeg ana ing ngarsané pethi prajanjian kang ngemot angger-anggering Allah, Panjenengané ngutus malaékat kuwat liyané nggawa pesen katelu marang jagad. Ing tangané malaékat iku katetepaké gulungan tulisan, lan nalika panjenengané tumurun menyang bumi kanthi kakuwatan lan kaluhuran, panjenengané martakaké pepéling kang nggegirisi, kanthi ancaman kang paling ngedab-edabi kang tau digawa marang manungsa. Pesen iki kadhapuk supaya para putraning Allah tansah waspada, kanthi nduduhaké marang wong-wong mau jam coba lan kasangsaran kang ana ing ngarepé. Pangandikané malaékat mau, ‘Wong-wong mau bakal digawa menyang peperangan kang cedhak banget nglawan kéwan iku lan recané. Pangarep-arep siji-sijiné tumrap urip langgeng yaiku tetep mantep. Sanajan nyawané dadi taruhane, wong-wong mau kudu nyekeli kayektèn kanthi teguh.’ Malaékat katelu nutup pesené mangkéné: ‘Ing kéné ana kasabarané para suci: ya iku wong-wong kang netepi dhawuh-dhawuhing Allah lan pracayané marang Yésus.’ Nalika panjenengané mbalèni tembung-tembung iki, panjenengané nuding marang pasamuwan suci ing swarga. Pikirané kabèh wong kang nampani pesen iki diarahaké marang Papan Kang Mahasuci, papan ing ngendi Gusti Yésus ngadeg ana ing ngarsané pethi prajanjian, nindakaké panyuwun pungkasané kanggo kabèh wong kang sih-rahmat isih ngentèni lan kanggo wong-wong kang amarga

ora mangerti wis nerak angger-anggering Allah. Pangruwating dosa iki katindakaké ora mung kanggo wong-wong mursid kang wis séda, nanging uga kanggo wong-wong mursid kang isih urip. Iki nyakup kabèh wong kang mati kanthi precaya marang Kristus, nanging amarga durung nampa pepadhang bab dhawuh-dhawuhing Allah, wus nindakaké dosa tanpa mangerti déné wis nerak pranatan-pranatané.” Early Writings, 245–254.

Sawetara kaca sabanjuré ing buku sing padha, nalika mbahas gagasan-gagasan sing padha kaya sing nembe kasebut, Sister White nedahaké yèn penolakan marang telung pekabaran ing sajarah Millerit wis dilambangaké déning sajarah Kristus. Ing kono piyambakipun maringi loro saksi sing nandhakaké anané sawijining proses pangujian sing lumaku kanthi bertahap, sing mbutuhaké kamenangan ing saben panggawé panguji supaya bisa nerusaké menyang panggawé panguji sabanjuré.

“Aku weruh sapérangan wong sing ngadeg kanthi dijaga becik lan kukuh, tanpa maringi pangalembana marang wong-wong sing arep ngoyak-oyak iman kang wus katetepaké ana ing badan pasamuwan. Gusti Allah mirsani wong-wong iku kanthi pangrèstu. Aku kaparingi pratandha telung undhakan—pekabarane malaékat kapisan, kapindho, lan katelu. Malaékat kang ndhèrèk aku ngandika, ‘Bilasaa wong sing bakal nggeser sawijing bongkah utawa ngoyak sawijining paku saka pekabaran-pekabaran iki. Pangerten kang bener bab pekabaran-pekabaran iki iku wigati tumraping urip. Nasib jiwa-jiwa gumantung marang carané pekabaran-pekabaran iku ditampani.’ Aku banjur digawa mudhun manèh lumantar pekabaran-pekabaran iki, lan weruh sapira larangé umaté Gusti Allah anggoné ngolehake pengalamané. Iku kasil dipikantuk lumantar akèh sangsara lan pasulayan kang abot. Gusti Allah wis nuntun wong-wong mau sethithik-sethithik, nganti Panjenengané netepaké wong-wong mau ana ing dhuwur sawijining landhesan kang santosa lan ora bisa digoyang. Aku weruh ana sawetara wong nyedhaki landhesan iku lan nlihi dhasaré. Ana sing kanthi kabungahan langsung munggah ana ing dhuwuré. Ana liyané wiwit nggolèki cacad ing dhasaré. Wong-wong iku kepéngin supaya ana pambecikan, mula landhesan iku bakal dadi luwih sampurna, lan wong-wong bakal luwih bungah. Ana uga sing mudhun saka landhesan iku kanggo mriksa, lan mratelakaké yèn landhesan iku dipasang kliru. Nanging aku weruh yèn meh kabèh tetep ngadeg kukuh ana ing dhuwur landhesan iku lan padha ngélingaké wong-wong sing wis mudhun saka kono supaya mandheg sambaté; amarga Gusti Allah iku Sang Juru Bangun Agung, lan wong-wong iku lagi nglawan Panjenengané. Wong-wong mau nyritakaké manèh pakaryan Gusti Allah kang nggumunaké, kang wis nuntun wong-wong mau menyang landhesan kang kukuh iku, lan kanthi sajroning kasawijèn padha ngangkat mripaté marang swarga lan kanthi swara sora ngluhuraké Gusti Allah. Iki nggeguyu atiné sawetara wong sing wis sambat lan ninggal landhesan iku, lan wong-wong mau kanthi pasuryan andhap asor banjur munggah manèh ana ing dhuwuré.”

“Aku dituntun bali marang pawarta bab rawuhipun Kristus ingkang kapisan. Yokanan dipunutus ing roh lan kakuwatanipun Élia [minangka pralambang pekabaran malaékat kapisan] kanggé nyawisaken margi tumrap Gusti Yésus. Wong-wong ingkang nampik

paseksènipun Yokanan boten pikantuk paédah saking piwulangipun Gusti Yésus [minangka pralambang pekabaran malaékat kapindho]. Panyipatanipun dhateng pekabaran ingkang medharaken sadèrèngipun rawuhipun ndadosaken piyambakipun wonten ing papan ing ngendi piyambakipun boten saged kanthi gampang nampi bukti ingkang paling kiyat bilih Panjenenganipun punika Sang Mesias. Sétan mimpin wong-wong ingkang nampik pekabaranipun Yokanan supados lumajeng saya tebih malih, inggih punika nampik lan nyalib Kristus [minangka pralambang pekabaran malaékat katelu]. Kanthi mekaten, piyambakipun nglebetaken dhirinipun piyambak wonten ing papan ing ngendi piyambakipun boten saged nampi berkah ing dinten Pentakosta, [minangka pralambang malaékat wonten ing Wahyu wolulas] ingkang mesthinipun sampun mucal dhateng piyambakipun margi mlebet ing pasucèn swarga. Cuwiling kelir Padaleman Suci nedahaken bilih kurban-kurban lan pranatan-pranatan Yahudi boten badhé dipun tampi malih. Kurban Ageng sampun kasanggakaken lan sampun katampi, lan Roh Suci ingkang tumurun ing dinten Pentakosta nuntun pamikiran para sakabat saking pasucèn kadonyan dhateng pasucèn swarga, ing pundi Gusti Yésus sampun lumebet kanthi rahipun piyambak, kanggé nglimpahaken dhateng para sakabatipun paédah saking panebusanipun. Nanging tiyang-tiyang Yahudi katilar wonten ing pepeteng kang sampurna. Piyambakipun kecalan sadaya pepadhang ingkang saged dipun gadhahi bab rancangan karahayon, lan taksih ngandel dhateng kurban lan pisungsungipun ingkang tanpa guna. Pasucèn swarga sampun nggentosi papanipun pasucèn kadonyan, nanging piyambakipun boten gadhah kawruh bab owah-ewahan punika. Mila saking punika, piyambakipun boten saged pikantuk paédah saking pangantaranipun Kristus wonten ing papan suci.”

“Akeh wong mirsani kanthi ngeri tumindake bangsa Yahudi sajroning nampik lan nyalib Sang Kristus; lan nalika padha maca sajarah panganiaya nistha marang Panjenengane, padha ngira yen padha tresna marang Panjenengane, lan mesthi ora bakal nyélaki Panjenengane kaya kang ditindakaké déning Pétrus, utawa nyalib Panjenengane kaya kang ditindakaké déning wong-wong Yahudi. Nanging Gusti Allah, kang mirsani atine sakèhé wong, wis ngetingalaké lumantar ujian katresnan marang Gusti Yésus kang padha diakoni déning wong-wong mau. Kabèh swarga nyumurupi kanthi kapentingan kang paling jero carané piwulangé malaékat kapisan ditampani. Nanging akèh wong kang ngakoni tresna marang Gusti Yésus, lan kang netesaké luh nalika maca carita salib, malah ngina kabar kabungahan bab rawuhipun. Tinimbang nampani pawarta iku kanthi bingah, padha nyatakaké yèn iku mung kasasar. Padha sengit marang wong-wong kang nresnani miyosé Panjenengane lan nundhung wong-wong mau saka pasamuwan-pasamuwan. Wong-wong kang nampik piwulang kapisan ora bisa tanpa paédah saka piwulang kapindho; mangkono uga padha ora tanpa paédah saka panguwuh tengah wengi, kang kuduné nyawisaké wong-wong mau supaya lumantar pracaya padha bisa lumebu bebarengan karo Gusti Yésus menyang papan kang Mahasuci ana ing pasucèn swarga. Lan marga saka nampik kaloro piwulang sadurungé iku, pangertené wis dadi peteng banget nganti padha ora bisa ndeleng pepadhang ing piwulangé malaékat katelu, kang nedahaké dalan menyang papan kang Mahasuci. Aku weruh yèn kaya déné wong Yahudi nyalib Gusti Yésus, mangkono uga gréja-gréja

nominal wis nyalib pawarta-pawarta iki; mulané padha ora duwé kawruh bab dalan menyang papan kang Mahasuci, lan padha ora bisa tanpa paédah saka pandongané panyuwunan Gusti Yésus ana ing kana. Kaya déné wong Yahudi, kang nyaosaké kurban-kurbané kang ora ana gunané, mangkono uga padha nyaosaké pandonga-pandongane kang ora ana gunané marang ruangan kang wis ditilar déning Gusti Yésus; lan Iblis, kang rena déning panipuning iku, njupuk sipat agamis, lan nuntun pikirané wong-wong kang ngakoni dadi Kristen iki marang awaké dhéwé, nalika nyambut gawé nganggo kakuwatané, tandha-tandhané, lan kaélok-an-kaélok-an gorohé, supaya ngiket wong-wong mau ana ing jeraté.” *Early Writings*, 258–261.

Pethikan-pethikan saka buku *Early Writings* wis bola-bali diwulangake lumantar paladosan *Future for America*. Nanging ana kayekten-kayekten sing dipratelakake déning pethikan-pethikan iki kang durung kasumurupan.

Tengara-tengara sajarahing gerakan Millerite mapan ing dhuwur sawatara gerakan reformasi ing Kitab Suci. Tanpa sawenèh pangerten tumrap tengara-tengara kang katemu ing saben gerakan reformasi, cukup ora prayoga manawa ana wong bakal mangertèni pinunjuling bedaning wektu nalika sawijining pekabaran “rawuh” lan nalika iku “kaparingan kakuwatan.” Uga bisa uga akèh wong kang wis wanuh marang gerakan-gerakan reformasi kang salaras mau wis luput ngemataké sawatara sipat kang banget wigati saka manéka warna tengara ing gerakan-gerakan reformasi.

“Pitu gludhug” kang nglambangaké prastawa-prastawa ing wiwitan Adventisme lan prastawa-prastawa ing pungkasan Adventisme, iku pepadhang kang dibukak segelé sadurungé wektu sih-rahmat ditutup. Kita diparingi katrangan yèn “pitu gludhug” iku nggambaraké loro-loroné, yaiku “panggambaran prastawa-prastawa kang bakal kalakon ana ing sangisoré pawarta malaékat kapisan lan kapindho,” lan “prastawa-prastawa ing mangsa ngarep kang bakal kaandharaké miturut urutané.” “Pitu gludhug” iku ngandhut tandha tangané Alpha lan Omega.

“Pangrincèn kadadéan-kadadéan” kang kalakon “ing sangisoring pawarta malaékat kapisan lan kapindho,” iku minangka pralambang tumrap kadadéan-kadadéan kang kalakon ing sangisoring pawarta malaékat katelu. Nalika Yokanan dipréntah supaya ora nulis apa kang diucapaké déning pitu gludhug, préntah iku wis dipralambangaké déning préntah kang kaparingaké marang Daniel supaya nyégel kitabé, awit kita diparingi katrangan yèn sawisé “pitu gludhug muni ngucapaké swarané, dhawuh tumurun marang Yokanan kaya marang Daniel bab kitab cilik iku: ‘Ségelen apa waé kang diucapaké déning pitu gludhug mau.’”

Yéhèzkèl lan Yohanes loro-loroné nggambaraké umaté Allah mangan pawarta iku nalika panguwataning malaékat kang kapisan ing taun 1840, lan nabi Yérémia nggambaraké kuciwa kang dumadi ana ing antarané umaté Allah nalika pawartané malaékat kang kapisan katon kaya gagal.

Pangandika-paduka kapanggih déning aku, lan aku banjur mangané; lan pangandika-paduka dadi kabungahan lan kasenenganing atiku; awit aku katimbangan

nganggo asma-paduka, dhuh Pangeran Yehuwah Gusti Allaha sarwa dumadi. Aku ora lungguh ana ing pasamuwaning para panyenyamah, lan aku uga ora bungah; aku lungguh piyambakan marga saka asta-paduka; awit aku wus kapenuhan bebendu. Yagéne lelaraku tanpa kendhat, lan tatuku ora bisa mari, kang nampik supaya mari? Apa panjenengan badhé dados tumrap aku kaya wong goroh, lan kaya banyu kang ora tetep? Mulane mangkéné pangandikané Pangeran, Manawa kowé mratobat, Aku bakal mbalèkaké kowé manèh, lan kowé bakal ngadeg ana ing ngarsaku; lan manawa kowé misahaké kang aji saka kang asor, kowé bakal dadi kaya cangkem-Ku: supaya wong-wong mau padha bali marang kowé; nanging kowé aja bali marang wong-wong mau. Lan Aku bakal ndadèkaké kowé tumrap bangsa iki kaya témbok prunggu kang kukuh: lan wong-wong mau bakal perang nglawan kowé, nanging ora bakal ngalahaké kowé: awit Aku nunggil karo kowé kanggo nylametaké kowé lan ngluwari kowé, mangkono pangandikané Pangeran. Lan Aku bakal ngluwari kowé saka tangané wong duraka, lan Aku bakal nebus kowé saka tangané wong kang nggegirisi. Yeremia 15:16–21.

Yeremia wis nemokake tembung-tembung saka kitab cilik iku kaya dene Yokanan lan Yehezkiel, lan iya uga wis mangan piwulang iku, nanging piwulang iku wis dadi sawijining piwulang (banyu) kang gagal. Kaya-kaya Gusti Allah wus ngapusi, kang mesthi ora mokal, nanging tuduhan ngenani sawijining “goroh” maringi kunci kanggo mapanaké Yeremia ing pepénginan kang kapisané para Millerit sing digambarake ing Habakuk.

Aku bakal ngadeg ana ing pangawasanku, lan mapan ana ing menara, sarta bakal waspada kanggo ndeleng apa kang bakal Panjenengane ngandika marang aku, lan apa kang kudu dakwangsuli nalika aku didukani. Lan Sang Yehuwah mangsuli aku, pangandikane: Tulisen wahyu iku, lan cethakna kanthi gamblang ana ing loh-loh, supaya wong kang maca bisa mlayu. Awit wahyu iku isih kanggo wektu kang wus katetepake, nanging ing wekasaning mangsa iku bakal muni lan ora bakal goroh; sanadyan katon suwe, antènana iku; amarga mesthi bakal kelakon, ora bakal molor. Habakuk 2:1–3.

Sesanti babar pisaning malaékat kapisan iku katulis ing bagan para perintis taun 1843, kang katuntun déning “tangan”é Gusti Allah.

“Aku wis ndeleng manawa bagan taun 1843 iku dipunarahaké déning asta Pangéran, lan yèn iku ora kena diowahi; yèn angka-angkane iku kaya kang Panjenengané kersakaké; yèn asta-Né ana ing sandhuwuré lan ndhelikaké sawijining kaluputan ing sawatara angka, satemah ora ana siji waé kang bisa ndeleng iku, nganti asta-Né dipunangkat.”
Early Writings, 74.

“Wektu sing katetepake” taun 1843 digambarake ana ing bagan kasebut, lan mulane bagan iku diarani bagan 1843. Bagan iku diterbitake ing taun 1842, minangka panggeneping dhawuh ing Habakkuk supaya “nulis wahyu, lan njlentrehake kanthi cetha ana ing papan-papan.” Wahyu iku kudu dijlentrehake kanthi cetha ana ing “papan-papan,” wujud jamak, mangkono iku nandhani manawa sawuse Gusti nyingkirake asta-Nya saka kalepatan ing bagan 1843, kalepatan iku bakal didandani ana ing bagan perintis 1850. Kalepatan kasebut njalari kuciwa kang kapisan, lan Yeremia makili wong-wong sing wis mangan kitab

cilik mau ing 11 Agustus 1840 lan padha kuciwa nalika wektu sing katetepake taun 1843 ora kelakon.

Nalika Yeremia wis mangan kitab cilik iku ing taun 1840, iku dadi “kabungahan lan kasukaning” atiné; nanging nalika kuciwa iku dumugi, dhèwèké ora malih “bungah,” lan dhèwèké “lungguh piyambakan amarga” “astané” Allah. Astané Allah wis nutupi “sawijining kalepatan ana ing sapérangan angka,” mula ndadèkaké Yeremia nimbang kamungkinan yèn Allah wis ngapusi. Janji sing kaparingaké marang Yeremia yaiku yèn dhèwèké gelem “balik,” saka kasusahane, Allah bakal ndadèkaké Yeremia minangka “tutuké” Allah. Manawa Yeremia gelem bali marang Allah saka kuciwané lan ngakoni yèn dhèwèké ana ing mangsa antaraning wektu tundhané pasemon prawan sepuluh, Allah bakal migunakaké dhèwèké dadi juru-wicara sing bakal negesi kanthi cetha kapan wahyu iku kudu dumugi lan ora malih katundha.

Tujuan ngatur metu kasunyatan-kasunyatan iki ana ing kéné yaiku kanggo netepaké yèn, lumantar kabèh pesen malaékat kuwi, “rawuh”-é lan “pangwasa”-né nampilaké sawijining pesen urip-utawa-pati sing ngasilaké rong golongan wong sing nyembah. Katelu malaékat iku minangka telung undhak-undhakan sajroning sawijining proses pangujian sing maju terus. Sing luwih wigati tumrap titik sing arep kita tetegaké yaiku yèn sanajan pangerten bab pitung gludhug iku wis diakoni sakcepating sawatara wektu sawisé rawuhé “wektu wekasan” ing taun 1989 nalika enem ayat pungkasan saka Daniel dibukak segelé, mratelakaké panutupan pangadilan, ana pambukakan segel liyane tumrap pitung gludhug mau ing pungkasan sajarahé malaékat katelu.

Sajarah wiwitaning Adventisme diwiwiti nalika pambukané malaékat kapisan ing taun 1798, lan dipungkasi kanthi pambukané sawijining kayektèn kang Gusti nutupi nganggo astanipun supaya nuwuhaké sawijining kuciwa. Sabanjuré Panjenengané nyingkiraké astanipun (mbikak), lan nglairaké piwulang bab wektu tundhané.

Sajarah pungkasaning Adventisme diwiwiti nalika kabukane sesegelaning pekabaran malaékat katelu ing taun 1989, lan dipungkasi kanthi kabukane sesegelaning sawijining kayektèn kang Gusti nyekel tangané ana ing sandhuwuré supaya ngetokaké sawijining kuciwa. Saiki Panjenengané lagi nyingkiraké tangané, lan kanthi mangkono mbukak sesegelaning pekabaran bab kuciwaning kapisan lan wektu tundha. Panjenengané lagi mbukak sesegelaning ancasing 18 Juli 2020.

Mulane mangkono pangandikané Pangéran, Yèn sira mratobat, Ingsun bakal mbalèkaké sira manèh, lan sira bakal ngadeg ana ing ngarsaningSun; lan yèn sira misahaké barang kang aji saka kang nistha, sira bakal dadi kaya tutukingSun; wong-wong mau kudu bali marang sira, nanging aja nganti sira bali marang wong-wong mau. Lan Ingsun bakal ndadèkaké sira tumrap bangsa iki dadi témbok prunggu kang kukuh: lan wong-wong mau bakal perang nglawan sira, nanging ora bakal bisa ngalahaké sira: awit Ingsun nunggil karo sira kanggo nylametaké sira lan ngluwari sira, mangkono pangandikané Pangéran. Lan Ingsun bakal ngluwari sira saka tangané wong duraka, lan Ingsun bakal nebus sira saka tangané wong kang nggegirisi. Yeremia 15:19–21.

